ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., v právní věci

žalobce: **KONREO, v. o. s.**, IČO 04706498
sídlem Dobrovského 1310/64, 612 00 Brno
insolvenční správce společnosti FAU s. r. o., IČO 49610431
sídlem Pekařská 1639/79a, 747 05 Opava
zastoupený advokátem JUDr. Alfrédem Šrámkem
sídlem Českobratrská 1403/2, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 3. 2018, č. j. 14060/18/5100-41458-710158

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Dne 24. 10. 2016 podal žalobce daňové přiznání k dani z přidané hodnoty (dále též „DPH“) za zdaňovací období září 2016. Specializovaný finanční úřad (dále též „správce daně“) daň

vyměřil v souladu s podaným daňovým tvrzením ve výši 37 643 241 Kč platebním výměrem ze dne 11. 11. 2016, č. j. 303147/16/4232-22793-803352. Dne 21. 11. 2016 podal žalobce daňové přiznání k DPH za zdaňovací období říjen 2016. I tuto daň správce daně vyměřil v souladu s podaným daňovým tvrzením ve výši 93 919 Kč platebním výměrem ze dne 14. 12. 2016, č. j. 324664/16/4232-22793-803352. Vzhledem k tomu, že uvedené daňové povinnosti nebyly uhrazeny v den své splatnosti, vydal správce daně dne 31. 1. 2017 platební výměry na úrok z prodlení s úhradou daně do dne 13. 12. 2016, a to pod č. j. 20719/17/4300-12711-109850 (úrok ve výši 605 583 Kč) a č. j. 20716/17/4300-12711-109850 (úrok ve výši 434 Kč). Proti těmto rozhodnutím žalobce brojil odvoláními, v nichž tvrdil, že mu nebyla doručena rozhodnutí, jimiž došlo k vyměření daně. Žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 3. 2018, č. j. 14060/18/5100-41458-710158, podaná odvolání zamítl a napadené platební výměry na úrok z prodlení potvrdil. V odůvodnění uvedl, že vyměřované daně se neodchylovaly od daní tvrzených v podaných daňových přiznáních, pročež správce daně nebyl povinen výsledek vyměření oznamovat žalobci, resp. jeho zmocněnci. Dnem doručení platebních výměrů byly poslední dny lhůt pro podání daňového přiznání. V tyto dny (25. 10. 2016 a 25. 11. 2016) pak oba platební výměry nabyly i právní moci a vykonatelnosti. Současně pak v tyto dny byly daňové povinnosti též splatné, nebyly však uhrazeny. Tím vznikla žalobcova povinnost hradit úroky z prodlení. Proti tomuto rozhodnutí směřuje podaná žaloba.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Ve včas podané žalobě žalobce po rekapitulaci shora uvedených skutkových okolností uvedl, že k situaci, kdy žalobce neuhradil DPH za předmětná zdaňovací období by nedošlo, kdyby ze strany orgánů státní správy (Specializovaný finanční úřad, Odvolací finanční ředitelství, Celní úřad pro Moravskoslezský kraj) nebyl cílem nezákonného zásahu, jímž byla fakticky ukončena jeho činnost. Pokud by tento nezákonný zásah nebyl realizován, žalobce by pokračoval ve výkonu podnikatelské činnosti, nakládal by se svými finančními prostředky, a uhradil by splatné daňové povinnosti řádně a včas, neboť tak činil po celou dobu své existence. V rámci nezákonného zásahu celní a finanční správy (tento zásah žalobce podrobně popsal v příloze žaloby) vydal dne 23. 9. 2016 správce daně šest zajišťovacích příkazů, celní úřad pak vydal jeden zajišťovací příkaz dne 23. 9. 2016 a jeden zajišťovací příkaz dne 30. 9. 2016. Okamžitě po jejich doručení pak tyto orgány zahájily daňovou exekuci, která de facto zlikvidoval veškerou žalobcovu podnikatelskou činnost. Zajišťovací příkazy správce daně následně zrušil Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 14. 6. 1917, č. j. 22 Af 9/2017-87 (kasační stížnost zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 Afs 140/2017-54). Zajišťovací příkazy celního úřadu pak Krajský soud v Ostravě zrušil rozsudkem ze dne 22. 5. 2018, č. j. 22 Af 8/2017-113. Jejich zrušením byla potvrzena nezákonnost zásahu těchto orgánů do podnikatelských aktivit žalobce. Pokud by k nim nedošlo, nevznikly by ani předmětné úroky z prodlení. Na základě uvedeného žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného, jakož i související platební výměry na úrok z prodlení zrušil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Ve vyjádření k žalobě ze dne 14. 4. 2022 žalovaný konstatoval, že rozhodná je toliko objektivní stránka věci, neboť povinnost k úhradě úroku z prodlení při splnění podmínek stanovených v § 252 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném do 31. 12. 2020, přímo ze zákona, a to bez ohledu na důvody, pro něž daňový subjekt neuhradil

svoji primární daňovou povinnost. Žalovaný nečiní sporným zrušení zajišťovacích příkazů. V takovém případě měl nicméně žalobce možnost domáhat se úroku z neoprávněného jednání správce daně, což také učinil. Tento úrok mu byl přiznán rozhodnutím ze dne 11. 9. 2017. Nezákonný postup tak již byl žalobci kompenzován. Na základě uvedeného žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce

4. V replice ze dne 28. 7. 2022 žalobce uvedl, že správní orgán je vždy povinen přihlédnout ke konkrétním okolnostem případu. S ohledem na jejich závažnost a příčinu by k nim měl přihlédnout i soud. Ke vzniku úroku z prodlení nedošlo kvůli opomenutí povinnosti na straně žalobce, ale výlučně v důsledku protiprávního jednání orgánů finanční a celní správy, které žaloba způsobily úpadkovou situaci. Orgány finanční správy nemohou těžit ze své vlastní protiprávní činnosti. Ze strany žalovaného se jedná o přepjatý formalizmus.

V. Posouzení věci

5. Soud bez nařízení jednání [§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“)] přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí správce daně včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

6. V dané věci je předmětem sporu zákonnost úroků z prodlení, které byly daňovému subjektu předepsány jako příslušenství DPH vyměřené mu dvěma platebními výměry ve shodě s jeho daňovými tvrzeními za zdaňovací období září a říjen 2016. Žalobce v nyní projednávané žalobě poukazuje toliko na nezákonnost předchozích postupů orgánů finanční a celní správy s tím, že by k nim mělo být přihlédnuto.

7. Ve vztahu ke stanovené dani je úrok z prodlení sekundárním nárokem, který je existenčně spjatý s povinností uhradit samotnou daň. Úrok z prodlení (§ 252 daňového řádu) je příslušenstvím daně, a sleduje její osud (§ 2 odst. 5 daňového řádu). Rozsah přezkumu platebního výměru na úrok z prodlení odvolacím orgánem i soudem je zaměřen zejména na posouzení, zda úrok z prodlení mohl být vůbec předepsán (zda pro jeho předepsání existuje právní důvod), zda byl předepsán ve správné výši a za relevantní dobu.

8. V nyní souzené věci žalobcem uplatněná argumentace v celém jejím rozsahu směřovala ke zpochybnění vzniku předmětných úroků z prodlení, a to s ohledem na předchozí nezákonné postupy orgánů státní správy, které žalobci znemožnily řádnou a včasnou úhradu vyměřených daňových povinností. K tomu je nutno uvést, že ani mezi stranami není sporné, že shora specifikované zajišťovací příkazy vydané celní a finanční správou byly v rámci jejich soudního přezkumu zrušeny. Zdejší soud se však ztotožnil s názorem žalovaného uvedeným ve vyjádření k žalobě, že tuto okolnost (včetně všech žalobcem poukazovaných souvislostí) nelze při stanovení úroku z prodlení za řádně vyměřenou a splatnou daňovou povinnost zohlednit. Úrok z prodlení vzniká dle § 252 odst. 2 daňového řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020, přímo ze zákona, související platební výměr je toliko jeho deklaratorním vyjádřením. Existoval-li tedy pro ten který úrok z prodlení právní důvod (neuhrazená řádně stanovená splatná daňová povinnost), nelze dospět k závěru o nezákonnosti příslušného platebního výměru na úrok z prodlení. Ke zrušení primárních rozhodnutí (platebních výměrů na DPH za zdaňovací období září a říjen 2016) nedošlo, pročež nutno dospět k závěru, že k předpisu předmětných úroků z prodlení byl zákonný důvod.

VI. Závěr a náklady řízení

9. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. V řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti. Z těchto důvodů žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

10. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. března 2023

JUDr. Zuzana Bystřická
předsedkyně senátu

v z. Mgr. Petr Pospíšil v.r.
člen senátu
(§ 54 odst. 2 věta druhá s. ř. s.)